

DŽEJMS M. KEJN

Dvostruka odšteta

Prevod sa engleskog

Miloš Mitić

Beograd

2019.

DERETA

Biblioteka

IN

Urednik izdanja
Aleksandar Šurbatović

Naslov originala
James M. Cain
DOUBLE INDEMNITY

Copyright © 1936 by James M. Cain
Copyright renewed © 1964 by James M. Cain
This translation published by arrangement with
Alfred A. Knopf, an imprint of The Knopf Doubleday Group,
a division of Penguin Random House, LLC.
Copyright © ovog izdanja *Dereta*

1

Odvezao sam se do Glendejla da osiguram trojicu novih kamiondžija pivare, a onda se setih one obnove polise gore u Holivudlendu¹. Odlučio sam da se sjurim tamo. Eto kako sam se obreo u ovoj Kući Smrti o kojoj ste čitali u novinama. Nije izgledala kao Kuća Smrti kada sam je ugledao. Bila je naprosto španska kuća kao i sve takve u Kaliforniji, belih zidova, krova od crvenog crepa i sa unutrašnjim dvorištem otvorenim na jednoj strani. Sagradili su je nahereno. Ispod je bila garaža, iznad nje prizemlje, a ostatak se rasuo po brdu u svim pravcima koje su mogli da probiju. Do ulaznih vrata vodi nekoliko kamenih stepenika, pa sam parkirao i popeo se. Služavka je promolila glavu. – Da li je gospodin Nirdlinger kod kuće?

– Ne bih znala, gospodine. Ko ga traži?

¹ Na obroncima iznad Los Anđelesa 1923. bila su postavljena bela betonska slova Hollywoodland, koja su se odnosila na objekte na padinama. Ugovorom između Kalifornijske privredne komore i grada Los Anđelesa koji se odnosio na popravku slova koja su u međuvremenu iz različitih razloga doživela niz oštećenja, 1949. izbačena su poslednja četiri slova i takav je natpis postao sinonim za čitavu oblast. (Sve napomene u tekstu su redakcijske.)

- Gospodin Haf.
- A kojim poslom?
- Privatnim.

Ulaženje je mukotrpnna strana mog posla i ne otkrivaš zašto si došao dok ne dospeš tamo gde ta činjenica nešto znači. – Žao mi je, gospodine, ali neće mi dozvoliti da ikoga pustim unutra dok ne kaže šta želi.

Bila je to jedna od onih situacija u kojoj se zatekneš. Da sam rekao koju reč više na šta se „privatno” odnosi, ispao bih zagonetan, a to ne valja. Da sam rekao šta zapravo želim, izložio bih se onome od čega svaki agent osiguranja strepi, a to je da će se ona vratiti s rečima „nije kod kuće”. Da sam rekao kako ću pričekati, delovao bih malodušno, a ne pamtim da je to ikada koristilo poslu. Da bi se ratosiljao sličnih koještarija, moraš da uđeš. Kada ti to pođe za rukom, nema im druge nego da te saslušaju, a sposobnost nekog agenta možete sa velikom izvesnošću da procenite po brzini kojom se dokopao porodične sofe i na nju odložio šešir sa jedne, i dokumenta sa druge strane.

– Shvatam. Najavio sam gospodinu Nirdlingeru da ću svratiti, ali... nije važno. Gledaću da dođem nekom drugom prilikom.

Na neki način, nisam folirao. Kada su u pitanju automobili, uvek naglasiš da ćeš poslati podsetnik za obnovu polise, ali tipa nisam video godinu dana. Udesio sam da zvuči kao da sam stari prijatelj, mada pomalo nezadovoljan dobrodošlicom. Upalilo je. Lice joj posta zabrinuto. – Pa... izvolite ući.

Da sam tu dovitljivost upotrebio da pobeegnem odatle, možda bi me to nekud i odvelo.

Bacio sam šešir na sofu. Svašta su natrabunjali o toj dnevnoj sobi, posebno o tim „krvavocrvenim zavesama”. Sve što mi se pružalo pred pogledom bila je dnevna soba slična svim dnevnim sobama u Kaliforniji, možda nešto skuplja od drugih, ali ništa što bilo koja robna kuća ne bi mogla da isporuči jednim kamionom, franko izjutra, potvrda da je plaćeno popodne. Nameštaj je bio španski, od one vrste koja deluje ljupko i lepo se uklapa. Tepih je bio jedan od onih 12 x 15, svakako meksički izuzmemo li činjenicu da je proizveden u Ouklendu, Kalifornija. Bile su tu i krvavocrvene zavese, ali potpuno beznačajne. Sve te španske kuće imaju crvene somotske zavese okačene o gvozdene alke, i obično neke crvene somotske tapiserije na zidu koje se slažu sa njima. Ovo je bilo po istom kalupu, tapiserija sa grbom iznad kamina i tapiserija sa zamkom iznad sofe. Preostale dve strane sobe činili su prozori i ulaz u predvorje.

– Izvolite?

U sobi je stajala žena. Nikada je pre nisam video. Bilo joj je oko trideset jedna–dve, imala je ljupko lice, svetloplave oči i pepeljasto plavu kosu. Bila je omalena i nosila plavu pižamu. Delovala je umorno.

– Želeo bih da vidim gospodina Nirdlingera.

– Gospodin Nirdlinger trenutno nije tu, ali ja sam gospođa Nirdlinger. Mogu li vam ja nekako pomoći?

Nije mi preostalo ništa drugo nego da istresem priču. – Mislím da ne, gospođo Nirdlinger, zahvaljujem u svakom slučaju. Zovem se Haf, Volter Haf iz kalifornijskog „Dženeral fajdelitija”. Pokriće za automobil gospodina Nirdlingera ističe za nedelju-dve, a obećao sam da ću ga na to podsetiti,

pa sam rešio da svratim. No svakako nisam imao nameru da vas gnjavim oko toga.

– Pokriće?

– Osiguranje. Pošto sam se obreo ovde usred dana, jednostavno sam oprobao sreću, ali kako sam se zatekao u susedstvu, pomislih šta mari. Šta mislite kada bi bilo zgodno da se vidim sa gospodinom Nirdlingerom? Mislite li da bi mogao da mi posveti nekoliko minuta neposredno posle obeda, da mu ne remetim večer?

– Kakvu vrstu osiguranja ima? Trebalo bi da znam, ali ne vodim računa.

– Pretpostavljam da niko od nas ne vodi dok se nešto ne desi. Samo uobičajene stavke. Sudar, požar, krađa i odgovornost prema trećim licima.

– Ah, naravno.

– U pitanju je samo rutinska stvar, ali trebalo bi da se za nju pobrine na vreme kako bi bio zaštićen.

– To zaista nije do mene, ali znam da je razmišljao o Automoto klubu. Mislim, njihovom osiguranju.

– Da li je učlanjen?

– Ne, nije. Sve vreme namerava da se učlani, ali nikako da to uradi. Međutim, predstavnik kluba je bio kod nas i pomenuo je osiguranje.

– Nema boljih od Automoto kluba. Agilni su, liberalni u pogledu naknada, otvoreni i predusretljivi. Nemam nijednu zamerku na njih.

Jedna od stvari koju vremenom naučiš. Nikad ne opanjkavaj konkurenciju.

– A u tom slučaju su i jeftiniji.

– Za članove.

– Mislila sam da samo članovi i mogu kod njih da izvade polisu.

– Podrazumevam sledeće. Ako čovek ionako želi da se učlani u Automoto klub, zbog pomoći u slučaju nezgode, plaćanja kazni i sličnih stvari, onda mu njihovo osiguranje, ako ga uzme, ispadne jeftinije. Nedvosmisleno. Ali ako hoće da se učlani u klub samo zbog osiguranja, do trenutka kada na osnovnu tarifu doda šesnaest dolara članarine, već plaća više. Uračunamo li to, smatram da gospodinu Nir-dlingeru i dalje mogu da uštedim pristojnu svotu novca.

Razvezala je priču i nisam imao drugog izbora nego da se pomirim sa tim. Samo, kada trgujete sa tolikim brojem ljudi kao ja, ne zasnivate mišljenje na tome šta pričaju. Nego osećate kako se stvar odvija. Tako sam posle izvesnog vremena postao svestan da ova ženska pet para ne daje za Automoto klub. Muž možda, ali ona ne. Ovo je bila samo prazna priča, nešto drugo je posredi. Računao sam da će uslediti neka vrsta predloga za podelu provizije, pokušaj da zaradi desetaka a da muž ne sazna. Ima toga na pretek. Razmišljao sam šta da joj kažem. Agent koji drži do sebe ne uvaljuje se u takve stvari, ali pošto se šetkala po sobi, ugledao sam nešto što mi je prethodno promaklo pažnji. Ispod slojeva plave pižame krio se stas takav da muškarac pobrljavi, tako da uopšte nisam bio siguran kako ću zvučati kada počnem da joj izlažem visoke etičke standarde osiguravajućeg biznisa.

Međutim, iznenada me je pogledala i osetio sam kako me ledeni žmarci podilaze duž leđa pa sve do korena kose.
– Bavite li se osiguranjem nesrećnih slučajeva?

Vama to možda ne znači isto što i meni. Dakle, kao prvo, takvo osiguranje se ne kupuje, nego prodaje. Primete zahtevе za druge vrste, požar, pljačku pa i osiguranje života, ali nikad za tako nešto. Ta stvar se pokreće onda kada je agent pokrene, i zato zvuči čudno kada vas neko za nju pita. Kao drugo, kada planiraju neku mutljivinu, nesreća je prvo čega se sete. Sa svakim uplaćenim dolarom, suma koja se isplaćuje za tako nešto daleko prevazilazi one za druge vidove osiguranja. A reč je i o vrsti osiguranja za koju možete dobiti polisu a da osiguranik o tome nema pojma. Bez materijalnog uvida. Prema tome, jedino što žele je lova, mnogi ljudi svojim bližnjima više vrede mrtvi nego živi, samo što to još ne znaju.

– Bavimo se svim vrstama osiguranja.

Vratila se na priču o Automoto klubu, a ja sam se trudio da skinem pogled sa nje, što mi nije uspevalo. Onda je sela. – Gospodine Haf, da li biste želeli da o ovome razgovaram sa gospodinom Nirdlingerom?

Zašto bi ona pričala sa njim o njegovom osiguranju umesto da pusti da ja to obavim? – Bilo bi lepo, gospođo Nirdlinger.

– Uštedecemo vreme.

– Vreme je važno. Morao bi smesta da se pobrine za osiguranje.

A onda me je nasamarila. – Pošto on i ja popričamo o tome, možete se videti sa njim. Šta kažete za sutra uveče? Recimo oko pola osam. Do tada ćemo završiti večeru.

– Sutra uveče je u redu.

– Očekujem vas.

Ušao sam u kola prekorevajući se što sam ispao budala samo zato što me je ženska jednom šmeknula iskosa.

Vrativši se u kancelariju, video sam da me je Kiz tražio. Kiz je šef Odseka za potraživanja i najdosadniji tip na svetu sa kojim čovek može zamisliti da šljaka. Ne možeš čak da kažeš ni da je danas utorak a da on ne pogleda u kalendar, onda proveri da li je kalendar prošlogodišnji ili ovogodišnji, vidi ko ga je odštampao i uporedi sa kalendarom *Svet-skog almanaha*. Čovek bi očekivao da će od tolike količine besmislenog posla bar smrštati, ali đavola. Svake godine je sve deblji, sve čangrizaviji, uvek u nekakvoj zavadi sa ostalim odsecima kompanije, i ne radi ništa drugo osim što sedi razdrljenog okovratnika, preznojava se, svađa, raspravlja, sve dok ne počne da ti se vrti u glavi samo zbog činjenice što si u istoj prostoriji sa njim. Doduše, da nanjuši lažiranu odštetu bolji je od psa tragača.

Kada sam došao, ustao je i počeo da se dernja. Sve zbog polise za kamion koju sam ispisao pre šest meseci, a dasa ga zapalio i pokušao to da inkasira. Relativno brzo sam ga prekinuo.

– Za šta me optužuješ? Sećam se tog slučaja. I jasno se sećam kako sam na tu molbu, pre nego što sam je prosledio, prikačio belešku s mišljenjem da bi trebalo detaljno proveriti tipa pre nego što preuzmemo rizik. Nije mi se dopao njegov izgled i neću...

– Voltere, ne optužujem te. Znam da si rekao da bi trebalo da ga proverimo. Evo tvoje beleške ovde na stolu. To sam hteo da ti kažem. Kada bi u ostalim odsecima kompanije pokazivali upola zdravog razuma kao ti...

– A...

To je ličilo na Kiza, čak i kada hoće da te pohvali, pret-hodno te pušta da se krčkaš na tihoj vatri.

– I slušaj ovo, Voltere. Čak i pošto su izdali polisu potpuno se oglušivši na upozorenje iz tvoje beleške, i iako im je prekjuče kada je izgoreo kamion ono i dalje bilo pred nosom – platili bi da ovog popodneva gore nisam poslao vučno vozilo, izvukao olupinu i pronašao gomilu strugotine ispod motora, što dokazuje da je tip sâm podmetnuo požar.

– Jeste li ga pritegli?

– A, priznao je. Sutra ujutru potpisuje sporazumno priznanje, i to bi bilo to. Samo moja poenta je da ako si ti posumnjao čim si ga video, kako to da oni nisu...! Ma koješta, nema svrhe. Samo sam hteo da znaš. Šaljem Nortonu dopis o tome. Mislim da je čitava stvar nešto čime bi predsednik kompanije trebalo dobro da se pozabavi. Mada, ako mene pitaš, kada bi predsednik kompanije imao više...

Zaćutao je, a ja ga nisam provocirao. Kiz je bio jedan od relikta iz vremena starog Nortona, osnivača kompanije, i nije imao visoko mišljenje o Nortonu mlađem koji je po očevoj smrti preuzeo posao. Prema njegovoj priči, mladi Norton nikada nije povukao nijedan ispravan potez, i svi su neprestano brinuli da će ih uvući u međusobne razmirice. Ako je mladi Norton čovek sa kojim moramo da radimo posao, onda je tako i tačka, i nema nikakvog smisla pustiti Kiza da nas dovede u sukob sa njim. Kiz je pukô, a ja ga samo belo gledao. Štaviše, nisam imao pojma o čemu priča.

Kada sam se vratio u kancelariju, moja sekretarica Neti upravo je odlazila. – Laku noć, gospodine Haf.

– Laku noć, Neti.

– Oh... ostavila sam vam ceduljicu na stolu, reč je o gospođi Nirdlinger. Zvala je pre desetak minuta i rekla da

ne bi bilo zgodno da sutra uveče zovete povodom obnove polise. Rekla je da će vas obavestiti kada da dođete.

– Hvala.

Otišla je, a ja ostao da zurim u ceduljicu. Proletelo mi je kroz glavu kakvu vrstu upozorenja ću prikačiti na *ovu* molbu, kada i ako je dobijem.

Ako je ikada dobijem.

2

Tri dana kasnije nazvala je i ostavila poruku da se pojavim kod nje u pola četiri. Sâma mi je otvorila vrata. Ovoga puta nije nosila plavu pižamu. Imala je belo mornarsko odelo, bluzu koja je čvrsto prianjala uz kukove, bele cipele i čarape. Nisam bio jedini koji je svestan tog stasa. Bila je i ona, i to vrlo dobro. Ušli smo u dnevnu sobu, a na stolu se nalazio poslužavnik. – Bela danas ima slobodan dan, pa kuvam sebi čaj. Hoćete li da mi se pridružite?

– Zahvaljujem, gospođo Nirdlinger, ali ne bih. Oduzeću vam tek koji minut. Zapravo, ukoliko je gospodin Nirdlinger odlučio da obnovi polis. Pošto ste me pozvali, pretpostavljam da jeste. Obuzelo me je osećanje da nisam nimalo iznenađen što Bela ima slobodan dan a ona kuva sebi čaj. I razmišljao sam kako da strugnem odande, sa polisom ili bez nje, svejedno.

– O, popijte čaj. Volim čaj. Prava stvar za popodnevni predah.

– Biće da ste Engleskinja.

– Ne, već rođena Kalifornijka.

– Retka pojava.

– Većina Kalifornijaca rođena je u Ajovi.

– I ja sam.

– Zamislite.

Belo mornarsko odelo je odradilo svoje. Seo sam. – Limun?

– Ne, hvala.

– Dve kašičice?

– Bez šećera, čist čaj.

– Ne volite slatko?

Osmehnula se tako da sam mogao da joj vidim zube. Bili su krupni i beli, a gornja vilica možda malčice isturena.

– Dosta radim s Kinezima. Odvikli su me od američkog načina ispijanja čaja.

– Volim Kineze. Uvek kada pravim *chow mein*², sve stvari kupujem na istom mestu, u blizini parka. Kod gospodina Linga. Poznajete li ga?

– Znam ga godinama.

– O, *zaista*?

Nabrala je obrve i videh da nije nimalo umorna. Ono što joj je davalo takav izgled bile su sićušne pege na čelu. Prijetila je da ih posmatram. – Vidim da gledate moje pege.

– Da. Dopadaju mi se.

– Meni ne.

– A meni da.

– Kada izlazim na sunce uvek bih preko čela nosila turban, ali toliko ljudi me je zaustavljalo da im proričem sudbinu da sam morala da prestanem.

– Ne proričete sudbinu?

– Ne, to je jedna od kalifornijskih veština kojom nikada nisam ovladala.

² *Chow mein* – tradicionalne kineske nudle.

– Svejedno, pege mi se sviđaju.

Sela je pored mene i razgovarali smo o gospodinu Lingu. E sad, gospodin Ling nije bio niko drugi do kineski veletrgovac prehrambenim proizvodima koji je usput snabdevao i Gradsku skupštinu, i svake godine morali smo da mu isplaćujemo 2.500 dolara premije, ali da ste slušali naš razgovor iznenadili biste se o kakvom se zapravo sjajnom tipu radi. Skrenuo sam razgovor na osiguranje. – Dakle, šta ćemo s tim polisama?

– Još uvek priča o Automoto klubu, ali mislim da će produžiti osiguranje kod vas.

– Drago mi je zbog toga.

Sedela je koji minut i uvirtala krajeve bluze u male pletenice koje je potom puštala da se odvrnu. – Nisam mu ništa rekla o osiguranju za nesrećni slučaj.

– Niste?

– Mrsko mi je da sa njim pričam o tome.

– Mogu da shvatim.

– Deluje grozno reći mu da misliš kako bi trebalo da ga ima. A opet... znate, moj muž je predstavnik „Vestern pajp end suplaja” za Los Anđeles.

– Radi u Petroleum bildingu, zar ne?

– Tamo mu je kancelarija. Ali većinu vremena provodi na naftnim bušotinama.

– Prilično je opasno šetkati se onuda.

– Čim pomislim na to obuzme me mučnina.

– Ima li neko osiguranje od firme?

– Ne da ja znam.

– Čovek koji je u takvom poslu ne bi trebalo da rizikuje.

A onda sam odlučio da, bez obzira na to što mi se sviđaju njene pege, izvedem stvar na čistac. – Da vam kažem,

kako vam se čini da porazgovaram o ovome sa gospodinom Nirdlingerom lično? Znae, ne da spomenem odakle mi ideja, nego samo da mu je predočim kada se vidimo.

– Naprosto mi je *mrsko* da pričam sa njim o tome.

– Kažem vam. *Ja* ću pričati.

– Ali onda će pitati šta mislim, i... neću znati šta da kažem. Izludela sam od brige.

Napravila je još jednu pletenicu. Potom, posle dužeg vremena, najzad je prešla na stvar.

– Gospodine Haf, da li bi bilo moguće da ja izvadim polisu *za* njega i da ga uopšte ne zamaram s tim? Imam nešto sopstvenih prihoda. Mogla bih da platim a da on ne zna, i samim tim ove brige će nestati.

Nisam se dvoumio na šta je mislila, ne posle petnaest godina u osiguravajućem poslu. Zgnječio sam cigaretu kako bih ustao i otišao. Hteo sam da odem odande i rešim se polisa i svega što je u vezi sa njom, kao što bih se rešio plamenog ljljana iz sopstvene bašte. Ali nisam to učinio. Gledala me je pomalo iznenađeno, a lice joj je bilo na samo desetak centimetara udaljenosti. Ono što jesam učinio, bilo je da je uhvatim za ruku, privučem k sebi i strasno poljubim. Tresao sam se kao prut. Pogledala me je bezizražajno, a potom zatvorila oči, privukla me sebi i uzvratila poljupcem.

– Dopao si mi se čim sam te ugledala.

– Ne verujem ti.

– Nisam li te pozvala na čaj? Namestila da dođeš kada Bela nije tu? Odmah si mi se svideo. Svidela mi se smirenost sa kojom si pričao o svojoj kompaniji i svemu ostalom. Zato sam te zamajavala pričom o Automoto klubu.

– A, zato znači.

– Sada znaš.

Prebirao sam joj po kosi, a onda oboje počesmo da pravimo pletenice na njenoj bluzi. – Ne pravite ih podjednako, gospodine Haf.

– Zar ovo nije podjednako?

– Ove dole veće su nego one pri vrhu. Svaki put moraš da uzmeš dovoljno materijala, onda ga uvrneš, namreškaš, i tako dobiješ lepe pletenice. Vidiš?

– Pokušaću da naučim.

– Ne sada. Moraš da ideš.

– Videću te uskoro?

– Možda.

– Pa, čuj, *hoću*.

– Bela nema svakog dana slobodno. Obavestiću te.

– Pa... *hoćeš* li?

– Samo nemoj *ti mene* da zoveš. Obavestiću te. Obećavam.

– Onda u redu. Poljubi me za rastanak.

– Zbogom.

* * *

Živim u jednospratnom letnjikovcu u brdima Los Feliz. Preko dana kao poslugu imam jednog filipinskog momka, ali on tu ne noći. Te večeri je padala kiša, pa nisam izlazio. Upalio sam vatru i sedeo pokušavajući da dokučim kuda srljam. Naravno, znao sam kuda. Stajao sam pred ambisom, bacao pogled preko ivice, i neprestano govorio sebi da zbrišem odande, i to brzo, kao i da se nikada ne vratim. Ali to je bilo ono što sam sebi govorio. A ono što sam radio bilo

je virenje preko ivice, i sve vreme dok sam pokušavao da se od nje odmaknem, nešto u meni teralo me je da joj se više približim kako bih bolje video.

Nešto pre devet začu se zvono na vratima. Znao sam ko je čim sam ga čuo. Stajala je u kišnom mantilu i sa malom gumenom kapiicom za plivanje dok su joj se kišne kapi presijavale na pegama. Pošto sam joj pomogao da se skine, ostala je u džemperu i pantalonama, bezveznoj holivudskoj garderobi koja na njoj nije delovala bezvezno. Doveo sam je do vatre i sela je. Seo sam pored nje.

– Kako si saznala moju adresu? – Čak i u tom trenutku iskrslo mi je da nisam želeo da me zove na firmu i raspituje se o meni.

– Iz telefonskog imenika.

– A.

– Iznenađen?

– Ne.

– To mi se dopada. Nikada nisam čula nešto tako uobraženo.

– Muž ti nije kod kuće?

– U Long biču je. Probijaju novu bušotinu. U tri smene. Morao je da ode tamo. Pa sam uskočila u autobus. Mislim kako bi mogao da kažeš da ti je drago što me vidiš.

– Sjajno mestance taj Long bič.

– Rekla sam Loli da idem u bioskop.

– Ko je Lola?

– Moja pastorka.

– Mlada?

– Devetnaest joj je. Pa, *da li* ti je drago što me vidiš?

– Aha, naravno. Uostalom – zar te nisam očekivao?

Džejs M. Kejn
DVOSTRUKA ODŠTETA

Za izdavača
Dijana Dereta

Lektura i korektura
Sonja Milovanović

Likovno-grafička oprema
Marina Slavković

Prvo DERETINO izdanje

ISBN 978-86-6457-236-1

Tiraž
1000 primeraka

Beograd 2019.

Štampa
ART PRINT MEDIA, Novi Sad

Izdavač / Plasman
DERETA doo
Vladimira Rolovića 94a, 11030 Beograd
tel./faks: 011/ 23 99 077; 23 99 078

www.dereta.rs

Knjižara DERETA
Knez Mihailova 46, tel.: 011/ 26 27 934, 30 33 503

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.111(73)-31

КЕЈН, Џејмс М., 1892–1977

Dvostruka odšteta / Džejms M. Kejn ; prevod sa engleskog Miloš Mitić. – 1. Deretino izd. – Beograd : Dereta, 2019 (Novi Sad : Art print media). – 134 str. ; 21 cm. – (Biblioteka IN / [Dereta, Beograd])

Prevod dela: Double Indemnity / James M. Cain.
– Tiraž 1.000.

ISBN 978-86-6457-236-1

COBISS.SR-ID 274874380